

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Sžo/43/2016
Identifikačné číslo spisu: 7015200918
Dátum vydania rozhodnutia: 31.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jaroslava Fúrová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:7015200918.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu Mgr. Petra Melichera a JUDr. Eriky Šobichovej, v právnej veci žalobcu: Univerzitnej nemocnice L. Pasteura Košice, so sídlom Rastislavova 43, 040 01 Košice, IČO: 00 606 707, právne zastúpený: Alena Zadáková & spol. advokátska kancelária, so sídlom Kováčska 32, 040 01 Košice, proti žalovanému: Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, so sídlom Žellova 2, 829 24 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. ZS 804/00005/2014/R z 1. júna 2015, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/100/2015-44 z 2. marca 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/100/2015-44 z 2. marca 2016 p o t v r d z u j e .

Účastníkom sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 7S/100/2015-44 z 2. marca 2016 podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 804/00005/2014/R z 1. júna 2015, ktorým tento zamietol rozklad žalobcu a rozhodnutie Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, pobočka Košice č. ZS 804/00005/2014 z 18. februára 2015, ktorým mu tento uložil pokutu vo výške 500 eur za porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. o zdravotnej starostlivosti, službách súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 576/2004 Z. z.“) pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pánovi I. J., nar. XXXX, bytom T. XX, XXX XX T. (ďalej len „pacient“), keď nesprávne poskytnutá zdravotná starostlivosť spočívala v tom, že traumatologické vyšetrenie pacienta na oddelení urgentného príjmu poskytovateľa zdravotnej starostlivosti 28. septembra 2013 o 18.00 hod. nebolo vykonané v dostatočnom rozsahu a správne; v rámci fyzikálneho vyšetrenia

nebola vyšetrená ľavá dolná končatina v oblasti bedrového kĺbu, čím došlo k prehliadnutiu traumatického poškodenia danej oblasti, potvrdil. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Krajský súd stotožňujúc sa so závermi správnych orgánov konštatoval, že žalobca nepredložil žiadny relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil odborný záver prizvaného odborníka MUDr. C. B., PhD.. Uviedol, že žalobca pochybenie správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi sám priznal, keď vo vyjadrení zo 14. októbra 2013 prostredníctvom MUDr. X. D., PhD., primára oddelenia urgentného príjmu, uviedol, že na základe zaznamenatej zdravotnej dokumentácie musí konštatovať, že klinické vyšetrenie ľavej dolnej končatiny nebolo realizované, čím došlo k prehliadnutiu zlomeniny kĺčka ľavej stehnovkej kosti. Podľa názoru krajského súdu, za daného skutkového stavu neexistoval právny dôvod, aby žalovaný vo veci nariadil ešte aj znalecké dokazovanie, keď vykonávanie dôkazov patrí správne orgánu, ktorý v každom štádiu konania skúma, či je potrebné ten - ktorý dôkazný prostriedok vykonať a v súlade so zásadou materiálnej pravdy a pri zachovaní zásady účelnosti a hospodárnosti, ak má žalovaný skutkový stav za dostatočne preukázaný a objasnený, nemusí vyhovieť návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania. V tejto súvislosti poukázal na správnosť argumentácie žalovaného, že s postavením odborníkov v danom medicínskom odbore sa už vysporiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku č. k. 4Sžo/10/2008 z 26. februára 2009, ako aj rozsudku č. k. 10Sžo/21/2014 z 15. apríla 2015. Krajský súd z uvedených dôvodov považoval za nedôvodné tvrdenie žalobcu o nedostatočnom zistení skutkového stavu, ktoré malo spočívať v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania a súvisiace porušenie procesných práv žalobcu. Pokutu považoval za uloženú v súlade so zákonom, keď táto bola uložená na spodnej hranici zákonom stanovenej sadzby, pričom výšku uloženej pokuty považoval prvostupňový správny orgán za primeranú, majúcu pre poskytovateľa zdravotnej starostlivosti preventívny, výchovný a nie likvidačný charakter. Dodal, že žalobca v podanej žalobe výšku pokuty nenamietal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca z dôvodov uvedených v ustanovení § 205 ods. 2 písm. a/, d/, f/ O.s.p. včas odvolanie, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že úlohou krajského súdu bolo preskúmať, či žalovaný pri hodnotení otázky správneho poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobcom postupoval v súlade so zákonom, teda či sa žalovaný v procese hodnotenia dôkazov riadil zákonnými zásadami a či v správnom konaní nebola účastníkovi konania odopretá možnosť účinne hájiť svoje práva. V súvislosti so záverom krajského súdu, že žalobcom namietaný nedostatočne zistený skutkový stav spočívajúci v nenariadení kontrolného znaleckého dokazovania je nedôvodný, poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžp/6/2011 z 28. marca 2012, ktorý bol publikovaný v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a súdov SR č. 2/2013, a v ktorom bol vyslovený záver, že ak medzi dôkazy hodnotené správnym orgánom patrí aj znalecký posudok, ktorého vypracovanie bolo potrebné na účely odborného posúdenia skutočnosti dôležitých pre rozhodnutie správneho orgánu, potom zásada voľného hodnotenia dôkazov sa uplatní obmedzene. Správny orgán preto nemôže znalecký posudok označiť za nesprávny a nahradiť ho vlastným posúdením skutočnosti z odbornej stránky. Žalobca mal za to, že pokiaľ v konaní vyvstanú protichodné dôkazy, úlohou správneho orgánu je odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch, resp. presvedčivo odôvodniť, ktorý dôkaz je pre posúdenie veci smerodajný a určujúci, čo v danom prípade absentuje. Správne orgány oboch stupňov neurčili, aký význam majú jednotlivé dôkazy pre ich rozhodnutie. Správny orgán môže pristúpiť k hodnoteniu dôkazov v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov len potom, ak vykonal všetky úkony s cieľom odstrániť existujúce rozpory v dôkazoch. Skutkový stav, ktorý bol podkladom pre rozhodnutie, nie je jednoznačný, aby na jeho základe mohla byť voči žalobcovi vyvodená zodpovednosť za porušenie zákona. Tvrdenie žalovaného, že nie je dôvod na nariadenie kontrolného znaleckého dokazovania z dôvodu, že prizvaný znalec vychádza z tej istej dokumentácie ako konzultanti úradu je v rozpore s presvedčivým zdôvodnením zo strany žalovaného. Žalobca taktiež krajskému súdu vytýkal, že sa v odôvodnení rozsudku nevysporiadal s jeho tvrdeniami o nepreskúmateľnosti rozhodnutia žalovaného pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov. V tejto súvislosti poukázal na ustanovenie § 77 ods. 1 zákona č. 581/2004 Z. z. o zdravotných poisťovniach, dohľade nad zdravotnou starostlivosťou a o zmene a

doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 581/2004 Z. z.“), v zmysle ktorého sa na konanie a rozhodnutie žalovaného vzťahuje Správny poriadok. S poukazom na ustanovenie § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ktoré upravuje spôsob rozhodovania odvolacieho orgánu mal za to, že žalovaný sa týmto ustanovením dôsledne neriadil, keď vo výroku rozhodnutia uvádzal konkrétne skutky, ktorými bolo porušené ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. Formulácia výroku rozhodnutia nemá oporu v zákone, keďže náležitosti výroku rozhodnutia odvolacieho orgánu zakotvuje uvedené ustanovenie Správneho poriadku. Vo výroku tohto rozhodnutia nie je presne a nezameniteľne identifikovaný skutok, ktorý je podľa správneho orgánu porušením § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. Táto nepresnosť sa týka neuvedenia pracoviska kliniky úrazovej chirurgie, na ktorom malo dôjsť k správne deliktu, t.j. či ide o kliniku na Rastislavovej 43, alebo na Triede SNP č. 1 v Košiciach. Vzhľadom na nedostatočne konkretizovaný výrok rozhodnutia vo vzťahu k vymedzeniu skutku, za ktorý bola uložená sankcia je rozhodnutie nepreskúmateľné pre jeho nezrozumiteľnosť. Pre prípad úspechu si žalobca uplatnil nárok na náhradu trov konania, ktoré súčasne vyčísľil.

Žalovaný sa vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu stotožnil so závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom rozsudku. K námietke žalobcu týkajúcej sa nezrozumiteľnosti výroku rozhodnutia žalovaného uviedol, že táto námietka nebola žalobcom uplatnená v podanej žalobe a ani jej doplnení v lehote podľa § 250h ods. 1 O.s.p.. Uvedenú námietku preto považuje za irelevantnú, na ktorú námietku by odvolací súd nemal prihliadať. Opätovne poukázal na to, že pochybenie správnosti poskytnutej zdravotnej starostlivosti pacientovi priznal samotný žalobca. Nestotožnil sa ani s názorom žalobcu, že ak poskytovateľ zdravotnej starostlivosti nesúhlasí so stanoviskom prizvaného odborníka a vznesie k nemu námietky, je povinnosťou úradu zaobstarať ďalšie stanovisko iného odborníka z príslušného odboru za účelom odstránenia rozporov, prípadne nariadiť dokazovanie súdnym znalcom. Žalovaný aj s poukazom na súdnu prax zdôraznil, že platná právna úprava nevyklučuje, aby sa skutkové zistenia žalovaného opreli aj o názor len jedného prizvaného odborníka, pokiaľ tento spĺňa odborné a zákonné predpoklady na posúdenie prípadu. Uviedol, že skutočnosť, že žalobca s odborným názorom žalovaného nesúhlasí, nemôže byť samo o sebe dôvodom na spochybnenie zisteného skutkového stavu. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil, ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“ alebo „odvolací súd“) ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní žalobcu a dospel k záveru, že tomuto odvolaniu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 vety prvej O.s.p., s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 31. mája 2018 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1 a 2 O.s.p.).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu

predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy, t.j. preskúmať aj postup, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí s prihliadnutím na záväznosť zisteného skutkového stavu, ktorý tu bol v čase ich vydania.

Podľa § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívnych spisov správnych orgánov oboch stupňov a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu. S poukazom na uvedené potvrdil odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny (§ 219 ods. 1 a 2 O.s.p.).

Na doplnenie a k jednotlivým odvolacím dôvodom najvyšší súd uvádza, že podrobným preskúmaním priložených administratívnych spisov - spis správneho konania č. ZS 804/00005/2014 (5488/2015/804) a spis výkonu dohľadu PO 2243/2013 (2125/2014/802), zistil, že krajský súd správne ustálil skutkový stav, ako aj priebeh administratívneho konania, pričom v rámci správneho konania bolo preukázané, že žalobca porušil ust. § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti pacientovi.

Žalobca v odvolaní opakovane namietal, že rozhodnutie o uložení pokuty trpí vadou nedostatočne zisteného skutkového stavu, keďže správny orgán za situácie, kedy sa za žalobcu k poskytovaniu zdravotnej starostlivosti pacientovi vyjadrovali lekári, o odbornosti ktorých nie je možné pochybovať, nenaradil kontrolné znalecké dokazovanie za účelom odstránenia rozporných záverov konzultantov a námietok žalobcu uvedených v protokole. S ohľadom na žalobcom tvrdené nedostatočné zistenie skutkového stavu je potrebné uviesť, že právo účastníka konania predkladať dôkazy a podieľať sa na objasňovaní skutkového stavu nemožno interpretovať tak, že správny orgán je povinný vyhovieť každému návrhu na vykonanie dôkazov. Vykonávanie dôkazov patrí v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Správneho poriadku správne orgánu. Ak však správny orgán návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovie, je jeho povinnosťou tento postup zdôvodniť. Najvyšší súd uvádza, že zo zákona č. 581/2004 Z. z. nevyplýva, že by na zodpovedanie špecifických otázok, či na posúdenie veci nepostačoval názor (stanovisko) aj len jedného odborníka z danej medicínskej oblasti. Rovnako ani samotný správny poriadok výslovne neurčuje počet, či dôležitosť dôkazných prostriedkov. Správny orgán je podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku povinný náležite zistiť skutkový stav, za týmto účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie a vykonať dokazovanie tak, aby mal zistené a preukázané všetky skutočnosti do tej miery, aby bol takto zistený skutkový stav spoľahlivým základom pre jeho rozhodovanie.

Najvyšší súd považoval postup správneho orgánu, keď do procesu výkonu dohľadu prizval erudovaného odborníka v špecializačnom odbore úrazová chirurgia MUDr. C. B., PhD. za správny a súladný s

ustanovením § 43 ods. 4 zákona č. 581/2004 Z. z.. Správnosť poskytnutia zdravotnej starostlivosti žalobcom bola v danom prípade posudzovaná prizvaným odborníkom v odborných stanoviskách, v ktorých sa vysporiadal s odbornými námietkami žalobcu s rovnakým záverom, že zdravotná starostlivosť nebola poskytnutá správne. Uvedené odborné závery boli následne správnymi orgánmi vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z. v napadnutých rozhodnutiach zrozumiteľne odôvodnené.

K potrebe konfrontácie resp. odborného prehodnotenia názorových rozporov medzi vyjadreniami lekárov žalobcu a stanoviskom prizvaného odborníka, a to v kontexte rozhodnutia Najvyššieho sudu SR č. k. 6Sžp/6/2011 z 28. marca 2012 odvolací súd poukazuje na svoj skorší rozsudok č. k. 5Sžo/37/2016 z 19. októbra 2017, v ktorom najvyšší súd v obsahovo podobnej veci uviedol, že „nespochybňuje kompetentnosť a erudovanosť lekárov, na vyjadrenia ktorých sa žalobca odvolával, avšak je potrebné opätovne uviesť, že išlo o vyjadrenia žalobcu, ktoré už boli správnymi orgánmi v súčinnosti s prizvaným odborníkom preskúmané a vyhodnotené. Práve v záujme náležitého zistenia skutkového stavu veci a v záujme dôkladného posúdenia správnosti poskytovanej zdravotnej starostlivosti pacientovi bol správnym orgánom prizvaný k výkonu dohľadu odborník z medicínskej oblasti, ktorý nie je zamestnancom úradu hoci primárne dohľad vykonávajú zamestnanci úradu a prizvané osoby na základe písomného poverenia úradu. Žalobca pritom nepredložil žiaden relevantný dôkaz, ktorým by spochybnil správnosť odborných záverov vyslovených prizvaným odborníkom. V tejto súvislosti sa žiada uviesť aj to, že úlohou Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou je na základe predloženej zdravotnej dokumentácie objektívne a nezávisle preskúmať správnosť poskytnutej zdravotnej starostlivosti a v prípade, že zistí porušenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z., je jeho právom uložiť v následnom správnom konaní pokutu. Úlohou a povinnosťou úradu nie je dospieť k zhode s poskytovateľmi zdravotnej starostlivosti, či ich jednotlivými lekármi, v otázke, či zdravotná starostlivosť bola alebo nebola poskytnutá správne. Samotný nesúhlas žalobcu s odbornými závermi prizvanej osoby bez predloženia relevantných dôkazov spochybňujúcich ich správnosť preto podľa názoru najvyššieho súdu nemôže viesť k záveru o nedostatočnom zistení skutkového stavu. Rozsudok najvyššieho sudu sp.zn. 6Sžp/6/2011 zo dňa 28.03.2012, z ktorého žalobca vyvodzoval potrebu odstrániť rozpory v skutkovom stave kontrolným posudkom podľa názoru najvyššieho súdu nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec, keďže v uvedenom prípade bolo potrebné vysporiadať sa s existenciou viacerých znaleckých posudkov. Ako už bolo vyššie uvedené v preskúmvanej veci nešlo o rozpory medzi relevantnými odbornými závermi prizvaných osôb, znalcov a pod., ktoré by odôvodňovali verifikáciu ich odborných zistení kontrolným posúdením.“.

Žalobca taktiež vytýkal žalovanému porušenie ustanovenia § 59 ods. 2 Správneho poriadku pri formulácii výroku napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd síce súhlasí s názorom žalovaného, že k rozšíreniu žaloby došlo po uplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie správnej žaloby a prípadného rozšírenia jej dôvodov (§ 250h ods. 1 O.s.p.), avšak oblasť správneho trestania je sférou, v ktorej sa uplatňuje plná jurisdikcia správneho súdu preskúmvajúceho administratívne rozhodnutie sankčného charakteru (viď. aj rozsudok Najvyššieho súdu SR č. k. 3Sžo/128/2015 z 24. mája 2017), preto na túto námietku prihliadol. Z výrokovej časti napadnutého rozhodnutia nepochybne vyplýva, že žalovaný zamietol rozklad žalobcu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Pokiaľ sa týka prevzatia časti výroku prvostupňového rozhodnutia popisujúcej protiprávne konanie žalobcu vrátane jeho právnej kvalifikácie do výrokovej časti rozhodnutia žalovaného, odvolací súd túto skutočnosť nevyhodnotil ako vadu, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko uvedeným postupom žalovaného nebola narušená totožnosť skutku a ani jeho právne posúdenie. Takto formulovaný výrok rešpektuje kritéria zrozumiteľnosti a nezameniteľnosti. Nemožno súhlasiť ani s námietkou žalobcu, o nepreskúmateľnosti výroku rozhodnutia v súvislosti s neuvedením miesta spáchania deliktu, keďže táto skutočnosť vyplýva z označenia žalobcu, dátumu skutku osobných údajov pacienta, uvedených vo výrokovej časti rozhodnutia.

Podľa názoru najvyššieho súdu z napadnutého rozhodnutia jednoznačne vyplýva, že správny orgán uložil žalobcovi pokutu, pretože neposkytol pacientovi zdravotnú starostlivosť správne (čo podrobne odôvodnil), čím porušil ustanovenie § 4 ods. 3 zákona č. 576/2004 Z. z.. Tento záver má oporu vo vykonanom dokazovaní - v stanoviskách príbratého odborného konzultanta z príslušného medicínskeho

odboru, závery ktorého žalobca v konaní relevantným spôsobom nespochybnil. Vzhľadom na to, že žalobca ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zmenu resp. zrušenie rozsudku krajského súdu, Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že rozhodnutia správnych orgánov, ako aj postup, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli v súlade so zákonom, preto jeho odvolaním napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil v zmysle § 219 ods. 1, 2 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p..

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal, pretože žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovaný nemá na ich náhradu zákonný nárok.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.